

σθωτούς ἐξ ἰδίων του (1694)· κατώρθωσε ἂν ἀποσπάσῃ τῆς τουρκικῆς καὶ νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ἐνετικὴν ὑπηρεσίαν τὸν ἐκ Μάνης Λιβεράκη (1696), ἄνδρα ἰσχυρὸν καὶ διάσημον, καὶ ἀγέτην μεγάλῃς ὀθωμανικῆς χειρός· ἐσπούδασε μετὰ πολλοῦ ζήλου νὰ διατηρήσῃ πιστοὺς εἰς τὴν ἐνετικὴν πολιτείαν τοὺς εἰρημένους λαοὺς τῆς Μάνης· εὐκόλυνε τὴν ἐξαγωγὴν ζωαρκείων πρὸς βοήθειαν τοῦ στόλου καὶ τῶν νήσων, καὶ τελευταῖον, μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῆς Πελοποννήσου, ἀπέλιπε καὶ πατρίδα καὶ οὐσίαν, καὶ οὐδὲ τὰ δελεάσματα καὶ αἱ προσκλήσεις τῶν Τούρκων ἰσχυσαν νὰ τὸν μεταπέισωσιν. Ὅτι ἐπομένως, διὰ τὰς πολυλὰς καὶ πολυειδεῖς τῆς πίστεως καὶ σταθερότητός του ἀποδείξεις, προνόησεν ἡ ἐνετικὴ πολιτεία περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ κατὰ λόγον τῆς τάξεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς. Ἐδόθησαν λοιπὸν εἰς τὸν Δοξαράν κτήματα διαθέσιμα ἐν τῇ ἀρτίως τότε κατακτηθείσῃ Λευκάδι, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅσα ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς χρεῖας τῆς οἰκογενείας του. Ὅθεν ἀποβιώσαντος τοῦ Παναγιώτου τῷ 1729 καὶ καταλιπόντος θηγατέρας πέντε καὶ υἱοὺς τρεῖς, ἡ κηδεμονία τῆς Κυβερνήσεως ἀναλογιζομένη τὰς ἐπισήμους ἀγαθοεργίας καὶ θεωροῦσα τὴν ἐνδεῆ κατάστασιν τῆς οἰκογενείας, πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς τύχης τῶν ὀρφανισθέντων, ἐπρόσθεσεν εἰς τὰ δωρηθέντα καὶ ἕτερα ἐν Λευκάδι καὶ Βονίτῃ ἔγγεια κτήματα (γ).

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ρηθέντων ὁ Παναγιώτης παρίσταται ὡς πολεμικὸς ἀνὴρ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ βελτιώσεως τῆς τύχης ἑαυτοῦ τε καὶ τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ ζωγραφία τις, ἡ ὁποία εἶναι ἡμέτερον κτῆμα παριστῶσα μινυθικῶς τὴν εἰκόνα τοῦ Σχυλεμβουργίου, τεχνιέντως ἐπὶ χαλκοῦ εἰργασμένη δι' ἐλαιομιγῶν χρωμάτων, τὸν ἀνεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἄριστον ζωγράφον. Εἰκονίζεται δὲ ὁ πολεμικὸς μέχρι στέρνων, περιβεβλημένος πορφυρᾶν χλαμύδα καὶ τεθωρακισμένος. Ὅπισθεν δὲ τοῦ χαλκοῦ ἀνα-

(γ) Διάταγμα τοῦ Δουκὸς τῆς 21 Δεκεμβρίου 1720 — Διαβούλευμα Μαρκαντωνίου Διέξου, γονικοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν κηδεμόνος, τῆς 20 Ἰουνίου 1729.

